

D. J. BAARSLAG, *Het onze Vader*. Bosch en Keuning, Baarn. 1948.

Die skrywer het 'n deeglike voorstudie gemaak van die werk van geleerdes soos BORNHÄUSER, FIEBIG, A. M. BROUWER, G. BENTZ en verskillende kommentare op Luk. 11 en Mt. 6. Sy aanpak van die onderwerp, die Onse Vader, is helder en logies. Hy begin by die begin, naamlik met 'n wetenskaplike verantwoording oor die gesteldheid van die twee oorleweringe van die Gebed van die Here. 'n Hoofstuk wat weereens getuig van deeglike belesenheid, word gewy aan die joodse parallelle van die Onse Vader. Daarna word hoofstuk vir hoofstuk een van die bedes behandel en hierin kom BAARSLAG te voorskyn met baie van die unieke segswyses wat ons van hom ken en waardeer. Hy het die slag om die reeds bekende altyd weer op 'n nuwe en frisse manier te stel. So tipeer hy die aanhef van die gebed, „Onse Vader”, as die kortsmoontlike geloofsbelydenis (blsy. 36); die bede, „Laat U Naam geheilig word”, gee hom die geleentheid om met reg en skerpte niksseggende veelseggendhede in die kanselgebed te veroordeel.

Maar daar is enkele dinge waarmee ons ons nie kan vereenselwig nie. Die eerste is 'n onnodige dominé-vyandigheid wat so dikwels deurslaan dat dit steurend word. Vergelyk op bladsye 10, 30, 88 en 123. En dit is te meer steurend as dit blyk dat die skrywer so afhanklik is van dieselfde „theologen en gestudeerden” dat hy selfs saam met hulle dwaal waar hulle dwaal, byvoorbeeld wanneer hy FIEBIG volg in die veronderstelling dat die verskil tussen die twee oorleweringe van die Onse Vader deur Mt. en Luk, gewyt moet word daaraan dat Jesus soms die kortere en dan weer die langere vorm van die Gebed sou gebid het!

By die behandeling van die bede, „Onse Vader”, mis ek 'n bespreking van die eis van kinderlike afhanklikheid waartoe die bid van die bede die gelowige verplig. Sou die skrywer hier nie ook met vrug kon gewys het dat die kortsmoontlike geloofsbelydenis meteen ook die kortsmoontlike skuldbelydenis is nie? Geloofsbelydenis en skuldbelydenis is van mekaar nie te skei nie.

Onder sy uiteensetting oor, „Laat U wil geskied in die hemel en netso ook op die aarde”, maak die skrywer miskien 'n al te gewaagde stelling as hy sê dat die etiese dualisme van die ou Ooste deurwerk deur die hele Bybeltaal. Aan die einde van die behandeling van hierdie gedeelte kon die skrywer met vrug daarop gewys het dat hierdie bede, juis omdat dit deur die Here aan ons geleer is, meteen ook troos-teryke versekering vir die gelowige is, dat God's wil sal geskied. God's wil is immers heilswil en liefdeswil.

Ek kan ook nie die skrywer se verklaring van „hart” (Mt. 15:19) as „gees” billik nie. Ook in die betrokke passage is die hart, soos altyd in die joodse voorstelling, die setel van die affekre.

Eindelik nog 'n paar opmerkinge oor die tegniese afwerking van die boekie: Voetnoot 4 op bladsy 12 moet waarskynlik doel op die vantevore aangehaalde P. FIEBIG; die voetnote op bladsye 111, 116, 117 en 118 is verwarrend en moet hersien word.

Maar die boek van Baarslag is allesins lesenswaardig. Daar staan veel in wat elke leser baie nuwe gesigspunte en 'n diepr waardering vir die gebed van die Here sal gee.

A. S. GEYSER.